

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu : **O.**, so sídlom X., zast.: *Mgr.*, advokátkou so sídlom R., proti žalovanému : **Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky**, so sídlom Námestie Slobody č. 6, 810 05 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05. decembra 2008 č. k. 2S 309/2006-59, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05. decembra 2008 č. k. 2S 309/2006-59 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právnej zástupkyne náhradu trov konania vo výške 120,88 €.

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím zo dňa 07. júla 2006 č.: 107/2006 minister dopravy, pôšt a telekomunikácií pod hlavičkou Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky zamietol rozklad žalobcu a napadnuté rozhodnutie Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky č. 60/2006-1 zo dňa 26.04.2006 vo veci sprístupnenia kompletného originálu zmluvy o predaji akcií spoločnosti S., a.s. spoločnosti D., vrátane

všetkých jej príloh a dodatkov, potvrdil (prítom žiadosť o sprístupnenie informácií bola podaná 10.09.2002).

V svojom rozhodnutí žalovaný objasnil, že základom jeho rozhodnutia bolo zaradenie požadovanej informácie (tzn. zmluva o predaji akcií spolu s prílohami) pod pojem utajovaná skutočnosť podľa osobitného zákona v zmysle § 8 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 211/2000 Z.z.“).

Toto zaradenie medzi utajované skutočnosti bolo podľa žalovaného vykonané v súlade s § 2 ods. 3 písm. c) bod 1 zákona č. 100/1996 Z.z. o ochrane štátneho tajomstva, služobného tajomstva, o šifrovej ochrane informácií a o zmene a doplnení Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 100/1996 Z.z.“), podľa ktorého jednou zo základných skutočností tvoriacich predmet štátneho tajomstva sú medzinárodné rokovania a ich príprava vrátane rokovaní o zmluvných dokumentoch, ak to ich povaha vyžaduje. S prihliadnutím na príslušné ust. oznámenia č. č. 294/1996 Z.z.), tiež zákona č. 241/2001 Z.z. a zák. č. 215/2004 Z.z. je naďalej oprávnené zaradenie zmluvy o predaji akcií medzi utajované skutočnosti.

Záverom žalovaný konštatoval, že podľa zákona č. 215/2004 Z.z. je zmluva o predaji akcií zmluvou utajovanou v stupni utajenia „Dôverné“ a obsahuje informácie, ktorých neoprávnenou manipuláciou by mohlo dôjsť k poškodeniu štátnych záujmov, verejných záujmov alebo právom chránených záujmov štátneho orgánu a tým k jednoduchej ujme na záujmoch Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu nie je možné zmluvu o predaji akcií zverejniť.

Toto boli hlavné dôvody, ktoré žalovaného viedli k vysloveniu stručne odôvodneného záveru, že nie je možné vyhovieť žiadosti žalobcu na poskytnutie informácií vo forme zaslania požadovaného materiálu.

Proti tomuto rozhodnutiu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne podal žalobca na Krajský súd v Bratislave žalobu zo dňa 13.08.2006.

Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo

a po nariadenom pojednávaní podľa § 250g ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, nakoľko napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

S odkazom na § 2 ods. 1, § 8 zák. č. 211/2000 Z.z., § 1 nariadenia vlády č. 216/2004 Z.z., a § 2 opatrenia krajský súd konštatoval, že sa nemôže stotožniť s názorom žalovaného, že v prípade zmluvy o predaji akcií spoločnosti S. a.s. spoločnosti D. ide o výsledok medzinárodného rokovania, príp. medzinárodnú zmluvu tak, ako to má na zreteli cit. ustanovenia. Samotné konštatovanie, že zmluvné strany sa dohodli na utajení zmluvy, nemôže byť podľa krajského súdu dôvodom na nesprístupnenie informácie, ak zároveň nenapĺňa predpoklady záujmu Slovenskej republiky na jej utajení (štátne tajomstvo).

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 15.01.2009 (č. l. 66) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný vyjadril nesúhlas názorom krajského súdu, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, aký záujem štátu by mohol byť ohrozený sprístupnením zmluvy a taktiež, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne zdôvodnené a že správny orgán sa nedostatočne vysporiadal s námietkami žalobcu.

V úvode žalovaný navrhol zmeniť napadnutý rozsudok krajského súdu a zamietnuť žalobu. Najmä uviedol, že zmluva požadovaná žalobcom je podľa jeho mienky na základe zák. č. 215/2004 Z.z. (konkrétne § 2) zmluvou utajovanou so stupňom utajenia „Dôverná“ a obsahuje informácie, ktorých neoprávnenou manipuláciou by mohlo dôjsť k poškodeniu štátnych záujmov, verejných záujmov alebo právom chránených záujmov štátneho orgánu a tým k jednoduchej ujme na záujmoch Slovenskej republiky.

S odkazom na ust. § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 100/1996 Z.z., vydal žalovaný Výnos zo 4. októbra 1996 č. 5680/M-1996, ktorým sa vydáva zoznam skutočností tvoriacich predmet štátneho tajomstva a zoznam skutočností tvoriacich predmet služobného tajomstva v pôsobnosti Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (oznámenie č. 294/1996 Z.z.), a v tomto výnose boli v súlade s časťou II. písm. c) por. č. Prílohy č. 1 k Výnosu č. 5680/M-96 výsledky medzinárodných rokovaní v oblasti dopravy, pôšt a telekomunikácií, schválené zmluvy a protokoly, ak sa na tom zmluvné strany dohodli, označené za skutočnosti tvoriace predmet štátneho tajomstva.

Zmluva podľa žalovaného bola utajená v zmysle zák. č. 100/1996 Z.z., ktorý bol platný do 31.10.2001, ako utajovaná skutočnosť tvoriaca predmet štátneho tajomstva – označené stupňom utajenia „Prísne tajné“. Nadobudnutím účinnosti zákona č. 241/2001 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorým bol zároveň zrušený zák. č. 100/1996 Z.z., bol následne prehodnotený stupeň utajenia zmluvy o predaji akcií zo stupňa utajenia „Prísne tajné“ na stupeň utajenia „Dôverné“. Po nadobudnutí účinnosti zákona č. 215/2004 Z.z. dňom 01.05.2004, ktorým bol zároveň zrušený zák. č. 241/2001 Z.z., je zmluva o predaji akcií aj naďalej utajovanou skutočnosťou stupňa utajenia „Dôverné“ a nie je možné ju sprístupniť.

Záverom žalovaný zdôraznil skutočnosť, že zmluvné strany, tzn. Fond národného majetku Slovenskej republiky, spoločnosť S., a.s., B., spoločnosť D., S. a Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky sa na utajení zmluvy o predaji akcií dohodli, má potvrdzovať spoločné písomné prehlásenie zo dňa 10.01.2001.

Z vyjadrenia žalobcu (č. l. 70) zo dňa 10.02.2009 vyplýva, že nakoľko v odvolaní nie sú obsiahnuté žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa súd v rozhodnutí nevysporiadal, nepovažuje žalobca za účelné sa k odvolaniu vyjadrovať po vecnej stránke. Na druhej strane upozornil na povinnosť ústavne súladného výkladu ustanovení zák. č. 215/2004 Z.z. a nariadenia vlády č. 216/2004 Z.z., ktorým sa ustanovujú oblasti utajovaných skutočností, lebo výklad zastavaný žalovaným by mal zjavne protiústavné dôsledky a preto je neprípustný. Ďalej žalovaný považuje rozsudok krajského súdu za sa správny, a z uvedeného dôvodu tento navrhuje potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (§ 250ja ods. 3 O.s.p.) a po verejnej porade dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa Najvyšší súd v svojom odôvodnení iba obmedzil na právne vyhodnotenie námietky žalovaného, že jeho rozhodnutie je dostatočne odôvodnené argumentom o tom, že zmluva o predaji akcií je predmetom utajovaných skutočností.

Na prvom mieste je Najvyšší súd nútený konštatovať, že v správnom súdnictve konajúci súd preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ako aj zákonnosť jemu predchádzajúceho správneho alebo osobitného konania. Aby súd mohol uvedenú úlohu splniť, musí byť výrok rozhodnutia riadne a dostatočne odôvodnený. V opačnom prípade nie je možné súdny prieskum napadnutého rozhodnutia zrealizovať.

Preto, ako Najvyšší súd už hore raz konštatoval, najdôležitejšou námietkou vznesenou žalovaným v tomto súdnom prieskume napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, je jeho obrana proti argumentu o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Až po vyriešení tejto otázky môže Najvyšší súd pristúpiť k vyhodnoteniu ďalších námietok žalovaného, ak budú vo svetle dosiahnutých záverov relevantné pre ďalšie konanie (zásada hospodárnosti správneho súdnictva).

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd, nakoľko predmetná zmluva o predaji akcií mu nebola v rámci doručenia administratívneho spisu daná k dispozícii, z jej označenia (zmluva je označená ako zmluva o predaji akcií spoločnosti S., a.s. spoločnosti D.) a okruhu jej zmluvných strán (Fond

národného majetku Slovenskej republiky, spoločnosť S., a.s., B., spoločnosť D. s domicilom v S. a Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky), sa môže iba domnievať, že ide o vnútroštátnu zmluvu súkromného práva s medzinárodným prvkom (viď nemecká zmluvná strana), ktorá by, ak by bola uzavretá podľa slovenského právneho poriadku, mohla naplňať znaky obchodného záväzkového vzťahu v zmysle § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka touto [tretou] časťou zákona sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi štátom, samosprávnou územnou jednotkou alebo právnickou osobou zriadenou zákonom ako verejnoprávna inštitúcia, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Na tento účel sa za štát považujú aj štátne organizácie, ktoré nie sú podnikateľmi, pri uzavieraní zmlúv, z ktorých obsahu vyplýva, že ich obsahom je uspokojovanie verejných potrieb.

Navyše, žalovaný mal povinnosť presvedčivo objasniť pri aplikácii právnych pojmov „medzinárodné rokovania“ a „medzinárodná zmluva“, prečo sa domnieva, že hore uvedená zmluva o predaji akcií by mala mať predstupeň s prívlastkom „medzinárodný“ a takisto, prečo má byť takáto zmluva považovaná za medzinárodnú zmluvu, keď takéto označenie právo spája iba s dokumentmi medzinárodného práva verejného, čo však takáto zmluva, navyše s evidentným súkromnoprávnym charakterom, nespĺňa.

Žalovaný však takúto zmluvu bez vyslovenia logických záverov iba s odkazom na ust. § 8 zák. č. 211/2000 Z.z. označil za utajovanú skutočnosť, a to utajovanú podľa osobitného zákona, tzn. podľa zák. č. 215/2004 Z.z., pričom pôvodne sa podľa žalovaného na túto zmluvu o predaji akcií malo vzťahovať ust. § 2 ods. 3 písm. c) bod 1 zák. č. 100/1996 Z.z. v spojení s časťou II. písm. c) por. č. 2 Prílohy č. 1 k Výnosu č. 5680/M-96; v tomto prípade žalovaný operoval textom, že ide o výsledok medzinárodného rokovania v oblasti dopravy, pôšt a telekomunikácií, prípadne že ide o schválenú zmluvu, ako to majú na zreteli cit. ustanovenia.

Najvyšší súd už opakovane v svojich rozhodnutiach (napríklad sp. zn. 5SŽ 37/2006 a 5SŽf 89/2007) vyslovil záver, že odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej správy o nesprístupnení informácií musí obsahovať logickú, právnu a presvedčivú

argumentáciu; v prípade sporu o poskytnutie informácií argumentáciu o splnení formálnej a materiálnej podmienky utajenia v dostatočnom rozsahu, tzn. že priemernému adresátovi je daná možnosť z mu predloženého odôvodnenia pochopiť

- na základe akých skutočností (dôkazných prostriedkov) a v akom rozsahu bol zistený skutkový stav,
- správnosť právnych noriem aplikovaných na skutkový stav a
- právne závery nevybočujúce z logiky aplikácie práva a vedúce k myšlienke obsiahnutej vo výrokovej časti.

Pod pojmom formálnou podmienkou utajenia je nutné rozumieť zaradenie predmetnej informácie pod konkrétnu položku s uvedením konkrétnej formulácie tejto položky oblasti utajovaných skutočností, a pod pojmom materiálna podmienka označenia predmetnej informácie za utajovanú skutočnosť je nutné rozumieť objasnenie, prečo naozaj existuje potreba chrániť predmetnú zmluvu v záujme Slovenskej republiky a z čoho vychádza tvrdenie, že Slovenskej republike by mohla byť sprístupnením informácie spôsobená ujma.

Avšak namiesto hore uvedeného zdôvodnenia a vysvetlenia potreby utajovania požadovanej informácie v záujme Slovenskej republiky a tiež vysvetlenia, prečo by sprístupnenie informácie malo spôsobiť ujmu na záujmoch Slovenskej republiky, žalovaný iba doslovne a mechanicky citoval v odôvodnení svojho rozhodnutia znenie ust. § 2 ods. 1 a 3 písm. c), § 4 ods. 1 zák. č. 100/1996 Z.z., § 10 ods. 3 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 129/1997 Z.z., II. časť písm. c) por. č. 2 Prílohy č. 1 k Výnosu č. 5680/M-96 žalovaného, § 76 ods. 1 zák. č. 241/2001 Z.z., vyhlášky Národného bezpečnostného úradu č. 432/2001 Z.z., ktorou si ustanovil zoznam utajovaných skutočností, § 2 písm. a) zák. č. 215/2004 Z.z. a § 1 písm. p) nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 216/2004 Z.z., ktorým sa ustanovujú oblasti utajovaných skutočností.

Ďalej svoju „citačnú“ časť odôvodnenia zavíril stručným textom odôvodnenia: *„Zmluva je utajovanou skutočnosťou, ktorá patrí do oblasti medzinárodných rokovaní a ich prípravy vrátane medzinárodných rokovaní o zmluvných dokumentoch, ak to ich povaha vyžaduje. Zmluva je podľa zákona č. 215/2004 Z.z. zmluvou utajovanou stupňa utajenia „Dôverné“ a obsahuje informácie, ktorých neoprávnenou manipuláciou by mohlo dôjsť k poškodeniu štátnych záujmov, verejných záujmov alebo právom chránených záujmov štátneho orgánu*

a tým k jednoduchej ujme na záujmoch Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu nie je možné Zmluvu zverejniť. “

Z takéhoto odôvodnenia skutočne nevyplývajú konkrétne dôvody a logické závery, ktoré *by mohli* žalobcu presvedčiť o formálnych a materiálnych prekážkach brániacich v sprístupnení ním požadovanej zmluvy o predaji akcií. Zákon neumožňuje žalovanému takýto postup. Naopak, ako už raz Najvyšší súd zdôraznil, žalobca sa mal s formálnou a materiálnou podmienkou utajenia informácie zákonným spôsobom vysporiadať. Túto svoju povinnosť si však žalovaný nesplnil. Uvedený postup žalovaného je o to pre Najvyšší súd zarážajúci, lebo už raz Najvyšší súd v svojom zrušujúcom rozsudku (1SŽ-o-NS 104/03 zo dňa 27.09.2005) upozornil žalovaného na nedostatky v odôvodnení, a už preto bolo v demokratickej spoločnosti logicky očakávateľné (zásada zákonnosti v zmysle § 3 ods. 1 Správneho poriadku), že žalovaný vedený týmto pokynom bude venovať odôvodneniu zvýšenú pozornosť. Toto sa však nestalo.

Preto musí Najvyšší súd prisvedčiť argumentácii žalobcu, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia iba vo všeobecnej rovine bez potrebnej konkretizácie opakovane uviedol svoj právny záver, že požadovanú zmluvu nie je možné sprístupniť.

Podľa § 8 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám platí, že ak požadovaná informácia tvorí utajovanú skutočnosť podľa osobitného zákona alebo je predmetom bankového tajomstva alebo daňového tajomstva podľa osobitného zákona, ku ktorým žiadateľ nemá oprávnený prístup, povinná osoba ju nesprístupní s uvedením odkazu na príslušný právny predpis.

Podľa § 2 ods. 3 písm. c) bod 1 zák. č. 100/1996 Z.z. základné skutočnosti tvoriace predmet štátneho tajomstva sú v oblasti medzinárodných stykov medzinárodné rokovania a ich príprava vrátane rokovaní o zmluvných dokumentoch, ak to ich povaha vyžaduje.

V hore cit. textu § 8 zák. č. 211/2000 Z.z. je zakotvená výnimka z poskytovania informácií spočívajúca v tom, že ak je požadovaná informácia **v súlade s právnymi predpismi** označená za určitý typ tajomstva, až potom povinná osoba ju nesprístupní, avšak musí uviesť jasný odkaz na konkrétny príslušný právny predpis.

Podľa Najvyššieho súdu hore cit. ustanovenie nie je možné vykladať v tom duchu, že na splnenie uvedenej zákonnej podmienky postačuje, aby správny orgán v svojom odôvodnení iba odkázal na príslušnú právnu úpravu, tzn. iba formálne oznámil, že na túto informáciu sa tajomstvo vzťahuje. Ustanovenie § 8 zák. č. 211/2000 Z.z. v tomto prípade požaduje nielen uvedenie ustanovenia príslušného právneho predpisu, ktoré charakterizuje druh a podmienky zachovania tajomstva brániaceho v poskytnutí požadovanej informácie (formálna podmienka), ale aj to, či tieto podmienky (materiálna podmienka) v čase požiadania o zverejnenie informácie stále trvajú a z akých dôvodov, a či sa toto tajomstvo vzťahuje na celú informáciu alebo iba na jej časť a prečo. Až uvedenie takéhoto odôvodnenia činí rozhodnutie správneho orgánu v súdnom konaní v zmysle § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmateľným.

Preto, ak sa žalovaný, alebo jeho prvostupňový orgán v konaní domnieval, že žalobca od neho požaduje zverejnenie informácie, na ktorú sa v celosti alebo v jej určitej časti vzťahuje osobitný zákonný režim utajenia, potom mal túto prekážku ozrejmiť žalobcovi v svojom odôvodnení s uvedením, ktorá časť informácie je utajovanou skutočnosťou, akému režimu podlieha a z akých dôvodov je utajená. Iba legálny verejný záujem na utajení určitej informácie podrobujúci neustálemu skúmaniu trvanie dôvodov, na základe ktorých bola požadovaná informácia utajená, je ospravedlňujúcim dôvodom, prečo orgán verejnej moci neumožní naplniť obsah ústavného práva žiadateľa na vyhľadávanie a prijímanie informácií (gen. čl. 26, špeciálne čl. 34 a čl. 45 Ústavy Slovenskej republiky).

Ako už raz Najvyšší súd zdôraznil, žalovaný v rozpore so zásadou spravodlivého procesu (viď články 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 v spojení s ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 36 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd) vôbec bližšie nenaznačil bez jasnej väzby a logických súvislostí na svoje skôr uvedené skutkové zistenia, poprípade neindikoval dôvodnosť svojho úsudku, že materiál nie je možné sprístupniť za situácie, keď žalobca túto skutočnosť v rozklade aktívne spochybňoval.

Najvyšší súd už v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napríklad rozhodnutie 5SŽ 37/2006) viackrát zdôraznil, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu na jednej strane sťažuje obranu účastníka proti rozhodnutiu, s ktorým nesúhlasí, lebo mu je odňatá možnosť poukázať na nesprávnosť záverov konajúceho orgánu štátnej moci, a na strane druhej sa vytvára prekážka pre súdny prieskum napadnutého rozhodnutia, lebo

konajúci súd v dôsledku neexistencie alebo nedostatku úsudkov a logických väzieb medzi nimi a deklarovanými právnymi závermi nemôže posúdiť ich zákonnosť.

Je preto celkom logické, že aj zák. č. 211/2000 Z.z. prostredníctvom svojho odkazujúceho ust. § 22 ods. 1 ustanovuje nielen základné náležitosti rozhodnutia, ale aj ich minimálny rozsah v hore uvedenej veci.

Podľa hore citovaného ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku v spoj. s § 18 ods. 2 a § 22 ods. 1 zák. č. 211/2000 Z.z. platí, že správny orgán v odôvodnení svojho nevyhovujúceho rozhodnutia uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, ktorým nebolo vyhovieť žiadosti o sprístupnenie informácie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Na základe uvedeného pre Najvyšší súd z ustanovenia § 47 ods. 3 vyplýva záver, že v rozhodnutí podľa § 18 ods. 2 zák. č. 211/2000 Z.z. (tzn. že sa žiadosti o sprístupnenie informácií nevyhovuje) musí byť jasne, precíznym spôsobom a konkrétnym právnym ustanovením špecifikovaná prekážka, ktorá bráni žalovanému v sprístupnení celého, resp. čo len časti požadovaného materiálu, ale tiež skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie a rovnako jasná odpoveď, aké úvahy žalobca akceptoval a prečo pri prijímaní svojho odmietavého rozhodnutia.

Najvyšší súd však poukazuje, že v predmetnom odôvodnení rozhodnutia žalovaného takéto závery absentovali a ich celkový rozsah nebolo možné zistiť ani z pripojeného administratívneho spisu.

Preto Najvyšší súd musí konštatovať, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné. Navyše, pre Najvyšší súd je prinajmenej prekvapivé, že žalovaný argumentačne sa snažil zaradiť uvedenú zmluvu o predaji akcií pod ochranu štátneho tajomstva, hoci podľa niektorých znakov je ju možno viac zaradiť medzi súkromnoprávne zmluvy, ktorá smeruje k naplneniu súkromného záujmu. Za danej situácie je potom pre štát oveľa dôležitejšou úlohou jednotlivcom objasniť, prečo nastal stav vhodný pre aplikáciu ústavnej výnimky, tzn. „opatrení v demokratickej spoločnosti nevyhnutných na ochranu práv

a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochrany verejného zdravia a mravnosti“ (čl. 26 ods. 4 ústavy).

Na základe hore uvedených skutkových zistení ako aj právnych záverov Najvyšší súd v medziach dôvodov uvedených žalovaným v jeho odvolaní rozhodol, ako je uvedené vo výrokovej časti jeho rozsudku.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (povinnosť poskytnúť informácie žiadateľom vyplýva z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešnému žalobcovi, ktorý včas požiadal o náhradu trov tohto konania, vzniklo právo na ich náhradu.

Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právna zástupkyňa žalobcu listom z 26.11.2009 v zmysle vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčíslila a Najvyšší súd uznal :

- 1.1. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.1.1. prevzatie a príprava.....	1 úkon práv. pomoci	53,49,-- €
1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		6,95,-- €
1.1.2. vyjadrenie k odvolaniu.....	1 úkon práv. pomoci	53,49,-- €
1.1.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		6,95,-- €

tzn. v celkovej sume 120,88-- €

(čo v prepočte činí sumu 3.641,63 Sk)

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o platobných podmienkach žalovaného sa nachádzajú v súdnom spise.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 03. novembra 2009

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová